

SPRAVEDLNOST A INOVACE

restart demokracie

PREAMBULE

Nejen naší zemí, ale i celým světem dnes obchází strašidlo populismu, extrémismu a nástupu oligarchů k moci. Tento trend ohrožuje akutněji státy, které demokracii teprve budují; tedy i naši zemi.

Po dlouhá léta rozmach korupce a klientelismu podemílal základy našeho státu, kdy veřejná moc byla do jisté míry privatizována do rukou úzkých zájmových skupin či mafiánských struktur, až tu vznikl systém klientelistické demokracie, v němž se politická moc stala předmětem obchodování. Samozřejmým důsledkem je otřesená důvěra lidí v demokratické instituce a politické strany - a svůdnost vábení populistů a oligarchů, kteří se vyvezli na vlně rozhořčení občanů nad stavem korupce v zemi. Z jedné strany naší liberální demokracii ohrožuje klientelismus tradičních politických stran, z druhé strany nástup oligarchů k moci, tedy přechodem k oligarchické demokracii. Ta je ještě nebezpečnější, protože likviduje to nejdůležitější, na čem je demokracie založená, a sice politickou soutěž a možnost občanů reálně ovlivňovat osud své země. V ohrožení se tak dnes ocitly hodnoty svobody a liberální demokracie jako takové. To vše v době, kdy každá demokracie čelí nebezpečné dynamice mezinárodní situace; nedávno pevné kulturní i bezpečnostní ukotvení naší země je oslabeno.

Český stát si musí odpovědět na otázku po své identitě a charakteru a současně musí obstát vůči novým výzvám. Nestačí jen platonicky volat po zachování demokracie; musíme ji umět aktivně bránit a najít ochotu pro to leccos obětovat.

Nemůžeme nečinně přihlížet nebezpečí zvratu od demokratického vývoje po Sametové revoluci k autoritativní formě vlády populistů a oligarchů a posunu naší země z euroatlantických bezpečnostních, politických a hospodářských struktur do sféry vlivu nedemokratických režimů, jež neuznávají hodnoty svobody a lidské důstojnosti. Liberální demokracie přežije jen tehdy, když přijde s novým konceptem na problémy a výzvy, které přináší stále více se globalizující se svět. Nestačí jen pasívně hájit principy liberální demokracie, je třeba ve jménu liberálních principů vystoupit ofenzívně, novátorsky a originálně.

Cílem politiky musí být blaho a zájem občanů, a tomu musí odpovídat základní funkce státu. Stát je garantem svobody a bezpečí svých občanů, ale také hodnotou, o níž je nutné pečovat, a je-li to nutné i bojovat. V tomto navazujeme na Masarykovu tradici první republiky. Kennedyho neptej se, co může vlast udělat pro tebe, ale co můžeš udělat ty pro ni, je základem politiky. Krize moderní politiky spočívá mimo jiné v tom, že se začala výhradně orientovat na blaho jednotlivce. Tím podpořila nejen obecnou snahu po sobeckém blahobytu, konsumismu a hedonismu vedoucí k vyprázdněnému životu, ale i nástup populismu. Stát je v globální éře ohrožený druh a populismus je politickým reprezentantem této hrozby. Zejména malým a středním státům hrozí, že se rozpustí v poryvech globálního světa a náporu populistických hnutí. Naším politickým cílem je rehabilitovat stát, obrodit

jeho instituce, probudit jeho schopnost čelit moderním hrozbám. Naším politickým cílem je proti populismu postavit racionální odpovědnost za stát a proti bezohlednosti státu vůči jedinci postavit humanismus a odpovědnost představitelů státu vůči občanovi.

Stát je ale povinen dát svým občanům příležitost k vlastenectví; k tomu, aby se se svým státem identifikovali. Nikdo nebude bránit stát, který nezajistí spravedlnost a který se stal kořistí partajních tlup a jejich klientů.

Jsou čtyři cesty k obrodě našeho státu. Inovace, kterou získá výkonnost a tím i schopnost úspěšně manévrovat v globální ekonomice. Právo, které nastolí vládu zákona a spravedlnost. Sociální politika, která vytvoří silná pouta soudružnosti v naší společnosti a zamezí vytváření vyloučených skupin obyvatelstva. Vlastenectví, které obnoví vůli k práci pro stát a k jeho obraně a které nás stmelí okolo společného cíle.

INOVACE - CESTA K PROSPERITĚ

abychom obstáli, musí i náš stát převzít funkce a úkoly, které dosud neznal.

Podstatou a primární příčinou ekonomického růstu je technologický a vědecký pokrok zajišťující růst produktivity práce. Pokud chce náš stát, který nedisponuje mimořádným přírodním bohatstvím nebo jinou výjimečnou vymožeností, hrát důstojnou roli v dnešním světě, pak musí uspět na poli techniky a technologického rozvoje. Jedině tak se stane důstojným účastníkem v globální ekonomice, jedině tak zajistí velký ekonomický růst doprovázený zvyšováním životní úrovně. Průměrnost na tomto poli nebo dokonce technické zaostávání je cestou na ekonomickou a potažmo i politickou periferii.

Dnes tedy o prosperitě a růstu rozhoduje nejvíc to, jak je stát schopen podpořit technologický pokrok v rámci své ekonomiky nebo se na něm významně podílet. Jenže to je právě to, co náš stát příliš nedělá, a to se musí razantně změnit. Od současného státu v 21. století musíme chtít něco jiného, než byl stát v 19. nebo 20. století.

Jako střední nebo spíš menší stát jsme zcela vydáni politice velkých korporací, které jsou nositeli hlavních trendů technologického vývoje a tím i ekonomického úspěchu. Proti velkým nadnárodním korporacím mají naše firmy malé šance uplatnit se v technicky perspektivních oborech, v nichž leží budoucnost ekonomiky. V přístupu k inovacím, k novým technologiím a know-how jsou nejen naše národní firmy dlouhodobě znevýhodněny vůči velkým nadnárodním společnostem. Podle Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD), která je vrcholným představitelem všech kapitalistických států, je v přístupu k novým technologiím narušena hospodářská soutěž. Menší nikoli globální firmy jsou oproti nadnárodním korporacím v přístupu k technologiím diskriminovány. Také proto je nutné podporovat inovace a technický rozvoj našich firem

Strategií tradičních stran jsou státní investice do vzdělání, vědy a výzkumu, což je považováno za dostačující. Jenže málokdo už zkoumá konkrétní dopad těchto

opatření na podnikání domácích firem. Zejména věda a výzkum žijí ve svém vlastním světě grantů, publikování a konferencí, aniž by z jejich činnosti jakkoliv profitovaly domácí firmy. Pokud učiní nějaký opravdu významný objev, tak ten se stane kořistí nadnárodní velké korporace, která na něm vybuduje velký byznys, aniž by to mělo nějaký příznivý dopad pro zemi, v níž objev vznikl a která zaplatila jeho vývoj. Přínos tzv. politiky podpory vědy a výzkumu je pro naši ekonomiku téměř nulový.

Naše země se v posledních 25 letech stala montovnou a servisem jednoduchých služeb pro velké nadnárodní firmy. Podle údajů Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD) je podíl domácích firem v našem průmyslu na celkové produkci pod průměrem zemí OECD a naopak u nás převažují zahraniční filie. Jsme rovněž pod úrovní zemí OECD v podílu high-tech firem na celkové výrobě. Podíl výdajů na výzkum a vývoj našich firem na národním důchodu, což je klíčový parametr měřící technickou vyspělost ekonomiky, je zhruba poloviční oproti vyspělým státům a je hluboko pod průměrem zemí EU. Dle údajů OECD celkově technicky i z hlediska inovací zaostáváme. Pokud nechceme, aby naše země byla montovnou velké nadnárodní firmy, které mohou kdykoliv přesunout svoje provozny do oblastí s lacinější pracovní silou, pak musíme aktivně a koncepčně podporovat podnikání firem v technicky progresivních a perspektivních oborech. Jen tak zajistíme, aby i v rámci naší ekonomiky vznikly firmy, které drží otěže technického pokroku a které z toho titulu jsou svými pány. Je tak zajistíme dlouhodobou perspektivu stabilního ekonomického růstu a tím i výrazného růstu životní úrovně. Jen tak zajistíme lepší pracovní a profesní příležitosti v kvalifikovanějších činnostech pro naše lidi.

Doba se změnila a s ní se mění i role státu. Stát musí převzít odpovědnost za další úkoly, mezi nimi na prvním místě za uplatnění inovací a za technický rozvoj v rámci naší ekonomiky. Náš stát musí výrazně a koncepčně poskytovat podporu podnikání v technologicky progresivních a trendových odvětvích. Musí maximálně podporovat vznik a rozvoj nových firem (start-up) investujících do nových a převratných technologií. Musí obecně více podporovat technickou inovaci podniků v rámci národní ekonomiky.

Jenom tak se podaří zvýšit v rámci národní ekonomiky podíl podniků, které mají potenciál stát se významnými nebo i globálními hráči. Nestačí jen spoléhat na soukromou iniciativu „venture“ kapitálu, stát je díky svému vědecko-výzkumnému zázemí velmi dobře vybaven k tomu, aby poznal, kam směřuje technologický pokrok a kde je největší potenciál k technologické revoluci. Bez této podpory je ekonomika našeho státu vydána náhodnému vývoji a investiční politice velkých korporací.

Mezi **klíčové programové cíle** patří:

- **Strategie inovační politiky naší země.** Stát musí vytvořit svojí strategii inovační politiky, protože ta se stane jedním z hlavních pilířů rozvoje ekonomiky. Stát určí technologická a výrobní odvětví, které jsou perspektivní jednak z obecně hlediska technického a vědeckého pokroku a jednak z hlediska situace v domácí ekonomice a který bude korespondovat

s možnostmi vědecko-technické základny státu a který bude odpovídat vývoji vzdělání a kvalifikace domácích lidských zdrojů. Stát musí zformulovat v rámci technicko ekonomické strategie směry a cíle, které chce podpořit svojí politikou pobídky inovací. Musí definovat trendové technologie a to jak z obecného hlediska, tak i z hlediska kapacit a možností domácích firem a vědecko-technické základny.

- **Přímé financování výzkumu a vývoje podniků (Research and Development, R&D) na základě systému pobídek řídicího se strategií inovační politiky naší země.** Přímé financování projektů podnikového výzkumu a vývoje ze strany vlády v sobě zahrnuje granty, dotace, zvýhodněné půjčky a kapitálové financování. To je standardně nabízeno v rámci stávajících institucí (Technologická agentura ČR) nebo bude vytvořena nová agentura pro podporu konkurenceschopnosti. Financování inovačních projektů probíhá na základě výběrového řízení v návaznosti na veřejné výzvy, z nichž pro financování agentura vybere nejlepší projekty. To může být použito se zaměřením na projekty s vysokým potenciálem sociální návratnosti.
- **Fiskální opatření na podporu inovací.** Fiskální pobídky pro inovace v podnicích spočívají v příznivém fiskálním přístupu k výdajům na výzkum a vývoj, což může mít formu daňových úlev, zrychlených odpisů na výzkumné a vývojové vybavení, nástroje a zařízení, daňových prázdnin, celních úlev na dovoz vývojových přístrojů vybavení a dalších výzkumných vstupů.
- **Sdílení dluhových a úvěrových rizik v oblasti inovací.** Tyto nástroje jsou zaměřeny na snižování rizik, jimž čelí věřitelé / investoři při financování inovačních firem, čímž se umožňuje poskytnutí finančních prostředků životaschopným projektům, které by se jinak k úvěrům nedostaly. Například programy úvěrových záruk chránící částečně věřitele před ztrátami způsobenými eventuálním selháním dlužníka.
- **Služby pro šíření technologií.** Jde o služby poskytované z vládou financovaných programů pro malé a střední podniky. Hlavním cílem není vyvíjet nové technologie, ale spíše podporovat šíření a přijímání již existujících technologií, a tak přispět ke zvýšení absorpční kapacity cílených firem. Služby pro šíření technologií obvykle představují posouzení stavu provozu firmy s následujícím návrhem plánu zlepšení a pomoci při jejich realizaci.
- **Spolupráce vědecko výzkumné základny se soukromou sférou.** Stát musí razantně posílit vzájemné propojení vědy a výzkumu s byznysem, a to jednak nastavením grantové politiky tak, aby maximálně sloužila potřebám soukromého sektoru v oblasti inovací, a jednak vytvořením nových institucí, jejichž funkcí bude vytvořit most - interface mezi světem vědy a podnikání. V rámci takto nastavené infrastruktury stát zajistí výměnu znalostí mezi výzkumníky a podnikateli.
- Stát zajistí dostatečnou **ochranu duševního vlastnictví** tak, aby nedocházelo k neúmyslnému úniku informací v průběhu technologického spolupráce mezi

firmami a vědecko výzkumnými pracovišti. Je nutné podpořit využívání know-how prostřednictvím licencí, patentů a univerzitních spin-off, a rovněž i pohyb pracovníků mezi vysokými školami a průmyslem a technologickou spoluprací mezi firmami.

- - -

PRÁVO - CESTA KE SPRAVEDLNOSTI

největší překážkou vztahu občana ke svému státu je přesvědčení, že nezaručuje spravedlnost

Právo na spravedlivý proces a rovnost občanů před zákonem jsou principy, na nichž stojí právní stát. Nezávislá a funkční justice a nestranný a neúplatný soudce jsou zcela zásadním pilířem demokracie.

Na těchto principech stojí česká ústava a stejné principy zavazují náš stát na základě dokumentů mezinárodního práva. Prvořadým úkolem státu je tyto hodnoty zajistit. Tyto principy jsou však v českém politickém provozu opouštěny.

To je zásadním důvodem nedůvěry občanů ve vlastní stát. Dominuje přesvědčení o nedostatku spravedlnosti. Nevěříme, že jsme si před zákonem rovni. Nejsme už schopni vstřebat stále nové veřejně popsané případy, kdy vlivní a mocní se nemusí odpovídat ani před zákonem, ani před svými voliči. Sledujeme, jak ve zcela zjevných případech se trestní procesy alespoň protahují – a pak skončí amnestií, nebo zcela do ztracena. Pozorujeme ale i opačný trend; nedostatek nestrannosti či bezohlednost státu k právu na fair proces; zničené firmy i mnohaletá odsouzení nevinných bez důkazů či oběti, kterým se nedostane satisfakce. A neochota státu k omluvě a náhradě škody jen prohlubuje deficit spravedlnosti.

Kriticky roste obecná potřeba spravedlnosti. Ta je pravidelně využívána volebními sliby stran, deklarujících rozmanité organizační reformy jen proto, aby pak po volbách justiční marasmus upevnily a využily. Výsledkem je varovná nedůvěra veřejnosti k politickému systému, politickým stranám, a politický profit nových uskupení bez jakéhokoli demokratického ukotvení a se sklony k autoritářství.

Tento stav nelze zvrátit sliby dalších a dalších reforem justice a vršením zákonů, jež jsou pak nerespektovány, stejně jako předchozí. Reformy justice jsou potřebné, ale samy důvěru ve stát nepřinesou.

Musíme se vrátit k základní podmínce demokracie, již je kontrola veřejné moci a odpovědnost za její výkon. Osobní, politická i právní. Pokud jde o justici, v potaz musí být vzat tak základní princip, jako je nezávislost soudního rozhodování. Nezávislý soudce jen nejen ten, který je organizačně oddělen od exekutivy, ale ten který osobně a morálně připraven nezávislý být.

Stav soudní moci, její překvapivé výroky ve prospěch vlivných a v neprospěch bezejmenných, styky soudních funkcionářů s lobbisty, nastolil otázku, kde leží hranice mezi stěžejním principem právního státu - nezávislostí soudní moci a mezi zneužitím moci soudní.

Je to soudní praxe, která nás nutí tuto hranici hledat. Prakticky to znamená nastolit otázku odpovědnosti těch, kteří ji vykonávají, soudců, ale též státních zástupců.

Žádná organizační reforma sama o sobě změnu nepřinese, budou-li za ni opět odpovídat funkcionáři, kteří se podíleli na ztrátě její důvěryhodnosti.

Soudnictví požaduje samosprávu, ale musí prokázat, že je k ní jako stav připravena. Nesmí přinést omezení veřejné kontroly, ale její zvýšení. Každý soudce musí být autenticky připraven k sebeomezením svého osobního života, pokud jsou nezbytná k vyloučení pochybností o jeho nestrannosti a morální integritě. Především justice sama musí obnovit svoji věrohodnost spolu s organizačními a procesními změnami.

Celý systém musí fungovat profesionálně a podle zákona, dopustí-li se excesu, musí jej uznat a škodu napravit. Je proto třeba reformovat justici s cílem zkrátit a zefektivnit soudní řízení a odstranit nejkřiklavější nedostatky výkonu spravedlnosti a vymahatelnosti práva, které ohrožují principy právního státu a vedou k nedůvěře občanů v právní stát.

Mezi **klíčové programové cíle** patří:

- **Zrychlit soudní řízení** v civilních i trestních věcech, například u jednoduchých věcí zavedením lhůt pro vydání rozhodnutí s možným prodloužením jen v odůvodněných případech nebo omezit možnosti vracení věcí vyššími soudy soudům nižším a zajistit tak účastníkům řízení právo na spravedlivý proces bez zbytečných průtahů;
- **Reformovat trestní řízení** – především zavést nový trestní řád, který výrazněji posílí práva obětí trestných činů v rámci trestního řízení;
- **Nově zformulovat trestní politiku** tak, aby stát a orgány justice uměly účinně zasahovat, řešit a také trestat závažnou a společensky nebezpečnou trestnou činnost; trestní politika by se měla koncepčně a cíleně zaměřit na postihování korupce a především tzv. systémové korupce na úrovni státní správy, samosprávy a politiky tak, aby byli postiženi a potrestáni praví viníci často skandálních a závažných korupčních kauz a ne, jak se často děje, pouze „malé ryby“;
- **Trestní politika by měla vést i k trvalému snižování počtu uvězněných osob**, jelikož přeplněné věznice představují trvalé ekonomické, sociální i bezpečnostní riziko pro společnost; zejména v případě pachatelů méně závažných trestných činů, u nichž je možné efektivně uplatňovat stávající alternativní tresty a opatření a současně zajistit udržitelné řešení jejich sociálních a ekonomických problémů, a to i po jejich odchodu z vězení; trestní politika by měla nejen chránit oběti trestných činů, ale vytvářet a udržovat pro ně účinný systém podpory a pomoci.

- **Zpřísnit pravidla insolvenčního řízení** tak, aby bylo možné zabránit tzv. insolvenčním mafiím toto řízení ovládat, posílit ochranu před šikanózními insolvenčními návrhy, posílit práva věřitelů se skutečnými pohledávkami a posílit dozor státního zastupitelství v rámci insolvenčního řízení;
- **Vyčlenit vhodné soudní agendy**, v nichž budou rozhodovat k tomu povolané mimosoudní orgány, při zachování práva na následný soudní přezkum, a to v zájmu zrychlení výkonu soudnictví a snížení nákladů na jeho chod;
- **Revidovat systém přístupu k povolání soudce** a učinit jej flexibilnější a více otevřený pro vysoce kvalifikované odborníky z jiných profesí
- **Změnit zákon o státním zastupitelství** v zájmu posílení nezávislosti rozhodování jednotlivých státních zástupců, ale také důslednějšího vyvozování odpovědnosti státních zástupců v případech, kdy dojde k jejich profesnímu selhání; koncepce státního zastupitelství nejen jako veřejné žaloby, ale také jako garanta zákonnosti trestního řízení
- **Reformovat a exekuční řízení** s cílem znemožnit zneužívání vymáhání dluhů a provádění exekucí, kdy jde o zjevné zneužití práva a kdy náklady na toto vymáhání jsou zjevně nepřiměřené vzhledem k nutným nákladům a celkově humanizovat exekuce a posílit kontrolu nad činností exekutorů ze strany státu;
- **Přípravit nový zákon o soudních znalcích a tlumočnících** zajišťující nutný dohled nad výkonem jejich činnosti a umožňující vyvodit za nekvalitní či jinak vadný posudek či výkon činnosti jejich odpovědnost;
- **Důsledně a rychle vyřizovat zjevné nároky na odškodnění za nezákonné rozhodnutí** či nesprávný, tj. i nespravedlivý úřední postup státu a jeho orgánů, a to včetně vyvozování odpovědnosti vůči osobám, které tyto škody svým jednáním způsobily;
- **Změnit zákon o svobodném přístupu k informacím** tak, aby se každý občan mohl domoci rychle a bez průtahů práva na informace ;
- **Zásadním způsobem posílit důvěryhodnost Policie ČR** tak, aby byla garantována zákonnost postupu a z porušení těchto principů byly vyvozovány důsledky, včetně odškodnění těch, kteří byli poškozeni;

- - -

naš stát v reakci na komunistické rovnostářství rezignoval na efektivní sociální politiku.

Důležitým faktorem pro úspěšné fungování státu v globálním světě je však víra v to, že hájí a chrání zájmy lidí a vytváří podmínky pro kvalitní rozvoj jejich soukromého i pracovního života. Chceme, aby stát svojí sociální politikou podporoval vzájemnou soudržnost lidí nejen na úrovni celé země, ale i v rámci místních komunit, ve kterých lidé žijí. Chceme, aby se obce rovněž aktivně podílely na sociální politice.

Soudržnost musí být jedním pilířů kvalitního a bezpečného života občanů, na každém člověku záleží.

Politika státu by se měla silně a prakticky zaměřovat na maximální podporu zaměstnanosti, na rozbíjení sociálních a etnických ghet, na rozvolňování hranic položených mezi jednotlivými sociálními vrstvami a na posilování sociální mobility. Rovnost příležitostí je základním principem sociální politiky státu.

Nejvážnějším problémem sociálního vyloučení je dlouhodobá nezaměstnanost části obyvatelstva vedoucí k formování vyloučených vrstev obyvatelstva. Člověk bez práce ztrácí schopnost se uživit a stává se tak břemenem společnosti, ale zejména ztrácí svojí důstojnost.

S tímto zlem je nutné bojovat politikou zaměstnanosti založenou na maximální mobilizaci úřadů práce, primárně motivovaných na vracení nezaměstnaných zpět do pracovního procesu. Nejvážnější případy nezaměstnanosti pak je nutné řešit přímou podporou soukromých podniků zaměstnávajících dlouhodobě nezaměstnané a nebo i podporou státních podniků prioritně zaměstnávajících vyloučené skupiny obyvatelstva.

Je třeba změnit dlouhodobou rigiditu na českém trhu práce. Trh práce by měl být především flexibilnější a celkově mobilnější. Flexibilita a mobilita se v globalizovaném světě stávají klíčovými faktory pro dlouhodobou udržitelnost lidí, zaměstnanců na pracovním trhu a podporují rovněž jeho dynamický rozvoj, tj., vytváření nových pracovních příležitostí. Úkolem státu je napomáhat rozvoji pracovních příležitostí, ale i vytvářet podmínky pro vhodné sladění rodinného a pracovního života v rámci pracovního místa a prostředí. Stát musí vytvářet pro lidi takové podmínky, aby mohli nejen cestovat za prací, ale třeba změnit kvůli práci i místo kde žijí. Flexibilita ve spojení s mobilitou znamená i vytváření podmínek pro rozvoj funkční a dostupné sítě pracovních příležitostí, pracovního trhu a také možností pro různé věkové a sociální skupiny občanů jak se rozvíjet či znovu začít, nastartovat svoji pracovní kariéru.

Primárním cílem sociálních dávek by vždy měl být návrat lidí na trh práce nikoliv jejich „závislost“ na dávkách. Sociální dávky by také měly být adresně zaměřeny motivačním způsobem na situace a rizika, ve kterých se ocitají lidé z takzvaných znevýhodněných skupin. To mohou být rodiče samoživitelé, zejména matky, mladí lidé, lidé, kteří překročili věk padesát let a dostali do škatulky neperspektivní, handi-

capovaní a v neposlední řadě starší lidé – senioři, kteří mohou být snadnými oběťmi dluhových pastí.

Mezi **klíčové programové cíle** sociální politiky patří:

- Zavést **dánský model politiky zaměstnanosti na principu flexicurity** (flexibilita a security, pružnost a bezpečnost), což je systém zabezpečující rovnováhu mezi pružným pracovním trhem a sociálním zabezpečením s cílem motivovat k aktivnímu chování občana. Tento systém dlouhodobě zajišťuje Dánsku jednu z nejnižších nezaměstnaností na světě.
- Jejím prvním pilířem je **funkční a bezpečná záchytná síť pro nezaměstnané**, která se komplexně postará o nezaměstnané, včetně odpovídající výše podpory v nezaměstnanosti po stanovenou dobu, po kterou si hledá nebo se připravuje na nové zaměstnání (u nižších příjmů až 90% výše předchozí mzdy). Nezaměstnaný nesmí pocítit podstatnou újmu na svém životním standardu díky vysoké podpoře a relativně krátké době bez práce.
- Druhým pilířem jsou **úřady práce transformované do personálních agentur** a zbavené zbytečné administrativy spojené zejména s dávkovou agendou, které vyvinou maximální možnou energii a aktivitu s cílem co nejrychleji navrátit nezaměstnaného do pracovního procesu. Přitom zohlední kvalifikační, bytovou a dopravní situaci nezaměstnaného tak, aby pro něj v co nejkratší době sehnali optimální pracovní místo. Za tímto účelem budou intenzivně a koncepčně spolupracovat zaměstnavateli na místní, regionální a celostátní úrovni při vytváření nových pracovních míst a příležitostí pro budování nové kariéry nezaměstnaných. Bude třeba účinně a funkčně propojit systém vzdělávání a rekvalifikací s potřebami trhu práce a zaměstnavatelů, aby se vycházelo vstříc jejich potřebám na pracovní pozice, na požadované a chybějící odbornosti a řemesla.
- Třetím pilířem systému flexicurity je **flexibilita pracovního trhu** umožněná uvolněním zákoníku práce při příliš vysoké ochraně pracovníků před propuštěním a tím poskytnou zaměstnavatelům volnější podmínky pro přijímání a propouštění zaměstnanců. To si lze dovolit za předpokladu, že úspěšně fungují první dva pilíře systému flexicurity.
- Nejvážnější případy nezaměstnanosti pak je nutné řešit **přímou podporou soukromých podniků** zaměstnávajících dlouhodobě nezaměstnané anebo i založením státních podniků prioritně zaměstnávajících vyloučené skupiny obyvatelstva. Bude nutné vytvořit podmínky pro zajištění nabídky pracovních příležitostí pro dlouhodobě nezaměstnané i v sektoru státních podniků nebo v podnicích s majoritní účastí státu.
- **Motivační systém sociálního zabezpečení.** Změnit a inovovat systém sociálního zabezpečení takovým způsobem, aby došlo k účelnému, a efektivnímu provázání sociálních dávek na situace, kdy lidé pracují. Systém so-

ciálních dávek a podpor by měl být vázán, jak je to jen možné, na situace, aby lidé pracovali a nepřijímali pouze peníze. Měl by být motivační a s dostatečným záběrem i na lidi, kteří jsou v sociální nouzi, dlouhodobě nezaměstnaní, či nezaměstnatelní.

- **Podpora mezigeneračního soužití občanů.** V rámci principu soudržnosti by měl stát rovněž podporovat takzvané mezigenerační soužití lidí ve společnosti, komunitě, na trhu práce. To znamená maximálně podporovat rodiny a jejich seniory v tom, aby mohli co nejdéle žít společně či blízko sebe. Přestat upřednostňovat ústavní a institucionální péči před rodinnou péčí, jak to činí dnešní sociální systém. Nedávat majoritní část finančních prostředků na sociální služby zejména na ústavní péči, ale mnohem více a cíleně finančně podporovat domácí služby, domácí péči o naše starší příbuzné, aby nemuseli zbytek života strávit v ústavním zařízení, ale blízko své rodiny. Taková sociální politika je nejen inovativní, ale podporuje vzájemnou soudržnost, respekt a úctu mezi generacemi, což je pro život a fungování státu nesmírně důležité.

- - -

VLAST – CESTA K BEZPEČNÉMU DOMOVU

naš stát musí nalézt důstojné místo v dnešním globalizovaném světě

K řádu světa patří, že věci a lidé nacházejí své místo ve světě. Stejně tak i státy musí hledat svoje místo v globalizujícím se světě, nalézat svojí identitu. Každá země je jedinečná a tuto svojí jedinečnost nesmí v universálním světě utopit. Globální svět má tendenci unifikovat prostor a podřizovat svým zájmům státy, protože se mu tak lépe funguje. Tomu nelze v žádném případě ustoupit, to je falešné zapojení do světa, které vede k výprodeji národní podstaty kvůli ekonomickému růstu a potažmo růstu životní úrovně za jakoukoliv cenu. Nikdo jiný než stát neochrání krajinu, přírodní zdroje, tradiční pospolitost a kulturu před vpádem globálního světa. Ke globálnímu světu patří i zvýšená povinnost národního státu chránit podstatu své země, její tradici a kulturu, svoji vlast.

Přirozenou povinností státu je chránit bezpečnost svých občanů, garantovat nezpochybnitelnost jeho hranic a území. Naší bezpečnost jednoznačně chrání naše ukotvení v rámci NATO, které jako nejsilnější vojenské uskupení složené z demokratických států a založené na hodnotách liberální demokracie je jasnou garancí svobodné existence našeho státu. Již dávno jsme měli věnovat pozornost obrany schopnosti naší země.

Naše dosavadní role černých pasažérů NATO je ostudná a nebezpečná. Alarmující je, že žádná česká vláda nezformulovala dlouhodobou obrannou doktríně země. Dynamika světových politických změn předložila naší pasivitě

účet - je nejvyšší čas věnovat veškeré úsilí základní funkci a účelu státu, již je schopnost jej bránit.

Stejný deficit vykazuje naše vlažné členství v EU. Jsme pro upevňování našeho členství v Evropské unii a aktivní spolupráci na nezbytné vnitřní reformě. Není jiné cesty, neboť k naší izolaci postačí jen udržovat dosavadní pasivitu a neodpovědnost.

I zde je naše země na křižovatce. Politické reprezentace po desetiletí zredukovaly naše evropské členství na přijímání výhod, "dotací", ale nepřijaly spoluodpovědnost za evropský projekt. Přijímání výhod a současné populistický odpor vůči Unii ukázaly Českou republiku jako nedospělého a nevěrohodného člena klubu a přivedly ji na tuto křižovatku. Jsme na cestě k území nikoho, obydleného národními populisty Visegrádské provenience, plně otevřenému ruskému velmocenskému vlivu. Máme poslední příležitost vzít naši budoucnost z rukou pasivního českého establishmentu a vlivových skupin, jež si jej podmanily. Máme poslední příležitost si uvědomit, že jen naše členství v EU nám garantuje zapojení do sféry vyspělých zemí, což je základem úspěšnosti naší ekonomiky a potažmo i naší životní úrovně. EU je největší ekonomickou strukturou dnešního světa, která svým členům poskytuje ekonomické a mocenské zázemí nutné pro přežití v globalizujícím se světě. Naše zapojení do EU je současně bezpečnostní garancí pro náš stát.

Mezi **klíčové programové cíle** patří:

- **Ukotvení naší země v EU** a aktivní spolupráce na návrhu **nezbytné** reformy EU s členskými státy EU (v důležitých věcech větší integrace, v nedůležitých věcech naopak decentralizace) ;
- **Ukotvení naší země v NATO** a okamžité zvýšení výdajů na obranu na 2% (naš závazek vůči NATO) a formulace dlouhodobé obranné doktríny státu;
- **Propracování zásad nové a širší obranné strategie**, která v souladu s obecně přijatým hodnotovým rámcem OSN, zohlední současný vývoj v oblasti mezinárodní bezpečnosti;
- **Vypracování politické koncepce využití naší armády** tak, aby si Česká republika v případě mezinárodní krize dokázala udržet plnou národní svrchovanost a nezávislost;
- **Posílení obranyschopnosti naší země** a zavedení **dobrovolné tříměsíční vojenské služby** pro muže i ženy.